

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 2824/2018

12.12.2018. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Александар Ружичић, адвокат из ..., против туженог ББ ДОО ..., чији је пуномоћник Милутин Сретеновић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1239/18 од 04.06.2018. године, у седници већа одржаној 12.12.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1239/18 од 04.06.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П1 63/2017 од 22.02.2018. године, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да исплати тужиљи накнаду нематеријалне штете у износу од 40.000,00 динара за претрпљене физичке болове и 30.000,00 динара за претрпљени страх, са законском затезном каматом од доношења пресуде па до исплате, у року од осам дана под претњом принудног извршења. Обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 90.060,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, у року од осам дана под претњом принудног извршења. У преосталом је тужбени захтев одбијен, и то за 60.000,00 динара за претрпљене физичке болове и 70.000,00 динара за претрпљени страх.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1239/18 од 04.06.2018. године, којом је одлучено о жалби туженог, преиначена је првостепена пресуда у усвајајућем делу, тако што је одбијен захтев тужиље ради накнаде нематеријалне штете по основу претрпљених физичких болова у износу од 40.000,00 динара и претрпљеног страха у износу од 30.000,00 динара, са каматом од пресуђења до исплате, те захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 90.060,00 динара са каматом. Тужиља је обавезана да туженом исплати на име трошкова парничног поступка износ од 33.200,00 динара. Одлучено је о трошковима жалбеног поступка, тако да је обавезана тужиља да туженом накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 21.400,00 динара, у року од осам дана, а захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка је одбијен.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, којом је преиначена првостепена пресуда, ревизију је благовремено изјавила тужиља због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, која у смислу члана 407. став 1. ЗПП не може бити ревизијски разлог. Другостепени суд је у образложењу побијане пресуде дао оцену жалбених навода који су од значаја за одлуку о захтевима странака и одлучио у потпуности правилном применом материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља АА је била запослена код туженог на одређено време од 06.09.2016. године до 05.03.2017. године, а дана 04.11.2016. године при доласку на посао за рад у првој смени, користећи се организованим аутобуским превозом за запослене, приликом изласка из аутобуса је незгодно стала, заврнула ногу и осетила бол у пределу левог колена. Касније истог дана, медицински је констатовано да је дошло до уганућа левог колена, а 08.03.2017. године физијатар је констатовао да постоји лаган оток и лако ограничење покретљивости у левом колелу и индиковао физикални третман, амбулантно спроведен у трајању две недеље. Тужени је сачинио извештај о повреди на раду у ком је наведено да се тужиља повредила приликом изласка из аутобуса и исплатио тужиљи за време одсуства са рада 100% основне зараде. Повреда у виду уганућа левог колена је настала услед тога што је тужиља незгодно стала и заврнула ногу при изласку из аутобуса.

Код изнетог о околностима настанка повреде која се сматра повредом на раду, јер је настала на путу од куће до посла, дакле, у вези са радом, становиште првостепеног суда да према члану 164. Закона о раду тужиља има право на накнаду нематеријалне штете на терет туженог као послодавца, другостепени суд није прихватио и на одговарајући материјално-правним разлозима је засновао закључак да не постоји основ одговорности за штету на страни туженог.

Полазећи од члана 164. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05 ... 75/14) којим је прописано да ако запослени претрпи повреду или штету на раду или у вези са радом, послодавац је дужан да му накнади штету у складу са законом и општим актом, другостепени суд образлаже да послодавац одговара за штету по општим начелима о одговорности, да су услови одговорности: да је запослени претрпео штету, да је штета проузрокована на раду или у вези са радом и да не постоје разлози за искључење одговорности послодавца, па налази да се у конкретном случају нису стекли потребни услови за одговорност туженог. Тај суд је у виду имао да је повреда настала јер је тужиља незгодно стала и заврнула ногу и закључио да нема узрочно-последичне везе између настале повреде и штетне радње или пропуштања на страни туженог, да повреда није настала ни услед

опасне ствари, односно опасне делатности туженог и да самим тим нема ни адекватне узрочности између делатности туженог и штете у смислу члана 173. ЗОО, те да не постоји одговорност туженог за насталу штету ни по основу кривице, ни по основу објективне одговорности у смислу члана 158, 173. и 174. ЗОО.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд применио материјално право када је одбио тужбени захтев тужиље налазећи да не постоји одговорност туженог за насталу штету. Штета коју је тужиља претрпела услед уврнућа ноге, последица је искључиво њеног држања и неодговарајућег нагаза при изласку из аутобуса који се приписати може њеној непажњи, а не утицају којих других чинилаца. Таква штета није у узрочној вези са процесом рада код послодавца, јер није резултат пропуста у обезбеђивању уобичајених услова рада, као ни услова за безбедан превоз запослених до места рада. Штета је настала искључивом радњом оштећене коју послодавац није могао предвидети и чије последице није могао избећи или отклонити. На страни туженог нема ни објективне одговорности за штету у смислу члана 174. Закона о облигационим односима, нити субјективне одговорности тј. одговорности по основу кривице у смислу члана 154. ЗОО.

Ревизијом се истиче да је одговорност туженог објективна и да се тужени као послодавац не ослобађа обавеза и одговорности у вези са применом мера безбедности и здравља на раду, одређивањем другог лица или преношењем својих обавеза и одговорности на друго лице, као и да тужени није доказао да се штета догодила услед искључиве кривице и пропуста саобраћајног превозника и да није пружио доказе да је штета настала услед искључиве кривице тужиље или трећег лица. Уједно се наводи и да је суд правилно закључио да не постоји узрочна веза између настале повреде, односно штете и радњи радника аутотранспортног предузећа. Такве тврдње ни сама тужиља није истицала током поступка, односно тврдње о било чијем доприносу настанку повреде, осим сопственог.

Према околностима настанка повреде, каквим их је тужиља описала, закључено је да не постоји узрочна веза између настале штете и какве радње возача аутобуса аутотранспортног предузећа које је вршило превоз по уговору закљученим са туженим. На проузроковање штете утицаја нису имала ни друга лица, како и сама тужиља признаје, а такође ни који други чинилац изван субјективне сфере оштећене и њеног личног пропуста очитованог у томе што је незгодно стала и заврнула ногу.

За штету насталу искључиво радњом оштећеника коју није могао предвидети и чије последице није могао избећи или отклонити, послодавац је ескулпиран од одговорности по члану 177. став 2. Закона о облигационим односима.

С тога, по оцени Врховног касационог суда, неосновани су ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права. Како се ни осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд је одбио ревизију тужиље као неосновану и одлучио као у изреци применом члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић